

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in upravništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik FRANCE BEVK
 Cena oglasa: 1 milim. visočine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta L. 1.—
 Celoletna naročnina L. 5 — Za inozemstvo L. 22,50.

G-to IV. **GORICA, četrtek dne 19. marca 1925.** št. 12.

Danes meni - jutri tebi...

Danes meni, jutri tebi,
 star pregovor govori.
 Včeraj ti je stvar služila,
 danes že ti pest vihti.

Slabo »olio di ricino«,
 dobro je, če si bolan;
 da ga pil ni še nikoli,
 se dobi li kak zemljan?

Tudi »duka«, ko bolan je,
 se sprijazni morda ž njim;
 se popači, kisló gleda,
 dasi ga je dajal vsmim.

Danes meni, jutri tebi,
 če si zdrav ž njim oboliš;
 če bolan si, le popij ga,
 da ž njim dober tek dobiš.

Naša lira se utrjuje...

Da se lira zviša in utrdi,
 so sklenili sežgati kup
 starih bankovcev.

Tu vam ogenj svetlo šviga,
 tu kadi se in smrdi,
 da nato se lira dviga,
 in se malo utrdi.

Res, če se drugač'ne dvigne,
 naj se dvigne kot pepel,
 naj do lune svetle švigne,
 da še vrag jo bo vesel.

Pride revež, premišljuje:
 Če imel bi tak papir,
 bilo li za to kaj huje
 za državo in za mir?

Nicodemijeva trodejanka SCAMPOLO

v nedeljo, dne 22. marca ob
 19.30 v Trgovskem domu.

Krasna Veseloigra **Poslednji mož** na praznik sv. Jožefa ob 15.30 pop. v Trgovskem domu.

Gorica, o božiču, dne 19. marca.

Čuk na palci se ni zmotil, če piše o božiču, kakor bi se ne zmotil, če bi napisal »v rozkavici«. Zmotil se je samo mraz, ki je začel pihati meso o svetem Silvestru, o svetem Jožefu, tako da danes narobe življenje živimo. Če bi bili krompir sadili o Božiču, orali pa v jeseni, bi ga bili danes, ko je mraz lahko jedli. Upamo, da bo poleti zopet mokro, da se bodo ljudje lahko neprestano kopali in niti k Soči ne bo treba iti.

V rimskem parlamentu so baje iznašli poseben pripomoček za preganjanje dolgega asa, ker opozicija noče biti nikoder, da bi se malo topli. Vpeljali so po vzgledu raznih gospodov, ki rešujejo narod po kavarnah »trešet«, ki se je prav dobro obnesel. Čuk na palci bi jim raje svetoval ljubo »moro«, ki ima vsaj toliko kričanja, kolikor ga je poslancu za zdravje nujno potrebno.

Sploh pa so danes začeli vsi parlamenti v Evropi mirno delovati. V Italiji opozicija sploh v zbornico ne pride. V Jugoslaviji, kjer capljajo v marsičem za fašisti, so pa kar enostavnejše to naredili. Oni so kratkomalo sklenili, da razdičevskih poslancev ne potrjujejo, da si jih je ljudstvo izvolilo. Ljudski glas je sicer res božji glas, ker pa to ni Pašičev glas, zato so ga zatrli. Zaprti poslanci ostanejo pri ričetu, da vsa si prihrani mnogo denarja pri poslanskih dietah, vladna večina si ne bo napenjala pljuč, da bi prekričala opozicijo. Tako bo zdravje in zadovoljstvo vsestransko in lepo.

Čuk na palci pa s tem še ni zadovoljen. On vedno upa, da se še dobi država, ki bo to vprašanje rešila na lažji način. Čuk na pr. predlaga napredni Madžarski, da vse poslance opozicije, kadar so izvoljeni, kratkomalo obglavi. Razpiše naj zopet nove volitve in te poslance zopet obglavi. Tako ko naj razpiše volitve za volitvam, ker bo opozicija zbirala poslance vedno le iz svoje srede, jo bo počasi konec.

Tako bo konec tudi nadlog

in preprirov, mir se povrne v deželo, draginja preneha, pečeni piščanci bodo v usta leteli. Vzame pa naj si Madžarska patent na to iznajdbo, da jo Jugoslavija ali Italija ne

ukradeta, ki vedno stremita, da sta prvi hčerki človeške svobode in civilizacije.

Čuk na palci.

Do konca sveta.

On: Oh; tako bi se peljal s teboj do konca sveta!

Ona: Seveda. Tam bi se ti ne bilo treba bati oltarja.

Dedščina.

Gospa Pelinois se je nekaj dni, predno je izdihnila svojo dušo, izrazila napram mladi služkinji, ki ji je stregla, na sledeči način:

— Ne boj se, Justina, nisem te pozabila v oporoki. Nočem, da bi odšla praznih rok. Nimam velikega bogastva. Dobila sem ga od svojega rajnkega soproga. Pravično je, da ga vrnem njegovim nečakom. Toda s stanovanjsko opravo lahko razpolagam. Zapustila ti bom vse pohištvo tvoje sobe, ali razumeš? In vse perilo in vse stvari, ki so v njej. Tako boš vsaj imela nekaj, če se boš kdaj hotela omožiti.

Ta Justina je bila poštena kmetica, rdeča in mišičasta, krepko zidana in bolj nerodna kot pametna. Pet let je že udano služila svoji gospodinji; pri tem ji je le tu pa tam pomagala postrežnica. Služila ji je popolnoma nesebično v temnem nagonu bitja, pa tudi iz usmiljenja do te stare ženske brez otrok, brez bližnjih sorodnikov, ki je živela vedno sama zase, vedno zaprta v otožnost stare hiše na deželi. Danes pa, ko je gospa Pelinois spala svoje zad-

nie spanje — včeraj so jo bili odnesli na pokopališče — se sužkinja kljub svoji nenadni osvoboditvi ni vznemirjala.

Ker ji ni bilo več treba služiti, je samo mislila na dedščino, ki jo čaka. Poznala jo je že vnaprej: razen plače je bila ta oprava njene skromne sobe, železna postelja, miza iz mehkega lesa in črviva omara. Zalostno pohištvo! Sedaj, ko se je bližalo plačilo, je skoraj očitala rajniki njeno štedljivost in obžalovala, da ni, ko je še živela, dobila boljše, lepše in več oprave.

Dediči gospe Pelinois, ki so jih bili brzojavno obvestili, se niso potrudili priti na pogreb. Toda brez dvoma bodo morali kmalu dospeti, ker jih je razval notar. Justina je v pričakovanju hodila od sobe do sobe po tihi hiši. Vedno znova jo je začelo grizti in zdihovala je pred opravo v salonu in v sobah:

— Oj, oj, če bi bila vedela!

Toda naenkrat se ji je pri odhodu zabliskala misel po trdih možganih. Saj vendar še ni bilo prepozno! Dediči ne bodo ničesar videli. Postrežkinja Melanija tudi ne bo več prišla. To tudi ne bi bila tatvina, temveč pravična nagrada, ki jo je zaslužila za

svojo udanost. In Justina je še isti večer, ne da bi se več obotavljala, napravila malo se-litev.

Nadomestila je svojo železno posteljo s težko hrastovo posteljo iz sobe za tujce; svojo črvivo omaro s krasno veliko omaro, svojo navadno mizo z izrezljano mizo iz salona in oba obrabljena stola z naslonjačema iz salona.

Naslednji dan dedičev še od nikoder ni bilo. Justina se je s tem okoristila in napolnila omaro s perilom in oblekami. Drugo jutro Parižani še vedno niso bili tu. Dekli je bilo to prav in prenesla je v svojo sobo dve stenske ure, štirinajst svečnikov, vse slike in vse okraske v hiši. Ko je zvečer zaspala, si je mislila:

— Na ta način bo vse moje, ker mi zapuščajo rajnika gospodinja vse, kar se nahaja v moji sobi.

Slednjič sta dospela mladi gospod in gospa Pelinois in se oprostila, da prihajata tako pozno. Bila sta na potovanju.

Po naglem obisku na pokopališču sta si ogledala hišo in se čudila, da ni nobenih dragocenih predmetov, zaničljivo sta gledala železno posteljo tujske sobe, mizo iz mehkega lesa in stare stole z raztrgano slamo v salonu. Do podstrešja pa nista šla raziskavat. Sicer sta pa mislila na nekaj nujnejšega. Justina jih je vedla k notarju.

Ta je pozdravil prišlece, a ko se je hotela služkinja odstraniti, jo je zadržal:

— Gospodična, ostanite! V oporoki rajnke gospe Pelionis je tudi odstavek, ki se tiče vas.

Sedli so okoli pisalne mize. Notar si je popravil naočnike, potegnil iz predala velik zapečaten ovitek, zdrobil pečate, odprl papir in začel čitati. Kot so pričakovali, je umrlo la zapustila svoje bogastvo nečakom. Nihče se ni zganil in notar je nadaljeval:

— Kar se tiče stanovanjske oprave, določam sledeče:

Mojim dedičem je vsa na razpolago, izvzemši one, ki se nahaja v sobi Justine, moje zveste služabnice. To pohištvo, kakor tudi vse druge stvari in perilo, ki se nahajajo v njej, se ji morajo izdati, ne da bi ji bilo za to treba plačati kake pristojbine.

— A... a! je vzkliknila Justina blaženo.

— Vendar pa, je nadaljeval notar, če moji vnuki, ki se nikdar niso brigali zame, ne pridejo k mojemu pogrebu, se bo pohištvo razdelilo drugače. Vse pohištvo moje hiše

pripade Justinu in samo revno oprečno, ki se nahaja v njeni sobi, dobi postrežnica Melanija...

— A... a! je spet vzkliknila Justina.

A to pot ne iz zadovoljnosti.

Nova peč.

Leta 189... sem začel svoje službovanje kot suplent na goriški realki. Bil sem razrednik II. B., kjer je 40 razposancenecv grenilo življenje svojim profesorjem. Eden izmed profesorjev je opetovano izjavil, da bi rajše gorel v vicah kot pa »odgajal« to goriško mularijo v II. B. ... Jaz sam sem si moral priboriti ugled s svojo — telesno močjo. Sinček nekega zobozdravnika, lep, plavolas dečko, je bil že od hudirja: ni maral ne za prijazne opomine ne za kazni. Nekoč sem ga radi nagajivosti poslal pred vrata na hodniku, pa smrkavec ni hotel ubogati. Naposled ga primem za ovratnik na suknjiču, ga strgam od klopi, ktere se je krčevito držal in ga s krepko desnico nesem tistih par korakov do vrat, kjer ga med burno ovacijo celega razreda postavim pod kap. Naj omenim, da sem bil dober telovadec in da sem lahko dvigal bučico 40 kg. To sicer nepedagogično sredstvo je pomagalo, da sem mogel vnaprej nemoteno poučevati, kar je bilo v obojestransko korist. Za šolsko poslopje je služilo današnje skladišče in vežbališče mestne požarne straže. Pritlične sobe so bile neprijazne, temačne, okna zamrežena, kedar je pihala burja, je bilo mraz ko v ledenici, kuriti pa se ni smelo pred 1. decembrom vsakega leta. Ako

ŽREBANJE za nagrade ugank v Čukovem koledarju se vrši nepreklicno dne 31. marca t. l. Zamudniki, pohitite in pošljite odrezke z rešenimi ugankami, če hočete biti deležini lepih daril. Čukov koledar stane L. 3.20. Požurite se.

je šolski sluga Trampuš v stari, razpokani peči zakuril, se je kadilo, da v gostem, smrdljivem dimu ni bilo moč izhajati ne dijakom ne profesorjem. O neki taki priliki grem do ravnatelja Schreiberja in ga opozorim na te nedostatke v razredu. Ta pa je po svoji navadi inencljal in dejal, da goriški municipij, čigar last je še danes omenjeno poslopje, prav gotovo ne da popraviti peči do prihodnjih počit-

nic, zato da moramo potrpeti dotlej, ako se peč sama ne zruši morda že poprej... Tak odgovor sem prinesel v svoj razred in nisem hotel opaziti hudomušnega nasmeha na obrazih nadebudnih dijakov. Ko pridem drugi dan pred osmo v šolo, prideta dva dijaka s poročilom: »Bitte, Herr Professor, die (!!) Ofen schon hat (!!) gebrochen!« (Gospod profesor, peč se je že zrušila!) — To javim rav-

Tudi orožje.

Gospod: Kaj se tudi ti učiš igrati klavir, Ela?

Ela: Seveda, gospod. Poročena sem in proti možu moram imeti katero orožje.

natelju, opustil pa sem vsako preiskavo med dijaki. Imeli smo ves dan počitnice, a drugi dan je stala nova lepa peč v šolski sobi...

VZ OTROČJEGA ŽIV-LJENJA.

Oče: Števo! Danes se ne smeš iti kopat, ker se pritožuješ, da te trebuh boli!

Števo: Oj oče, to nič ne škodi, saj znam na hrbtu plavati.

SAMO KOSTI.

Naddesetnik (feldvebelj): »Gospod stotnik, vojaki se pritožujejo, da dobivajo premalo mesa — pa preveliko kosti.«

Stotnik: »Kaj poveč kosti! — Jaz imam kosti, vi imate kosti, nezadovoljneži imajo kosti, sploh vsak ima kosti.«

PREVIDNOST.

Hraber: »Povej mi, stari prijatelj, bi mi li mogel sto lir na štiri tedne posoditi? Jaz bi sicer denarjev od mojega strica na posodo dobil, pa on tirja 4 lire obresti.«

Boris: »Vedi prijatelj kaj? Tukaj imaš 4 lire pojdi in si izposodi druge pri stricu.«

ISKANI ZDRAVNIK.

A.: »Doktor Veselkovič je posebno iskan zdravnik!«

B.: »Res je, kajti, ako ga potrebuješ, moraš ga po vseh gostilnicah iskati!«

EDEN, KI VELIKO LJUBI.

Mozes: »Povejte mi gospod baron, kaj hočem li početi z baronom Nemaničem? Pet tisoč kron mi je že dolžan, dva tisoč mi je hotel že pretečeni četrtek poravnati, pa me zmeraj odpravlja s praznimi obljubami!«

Baron: »Da, moj ljubi Mozes, res je žalostno, ako človeka sreča zapušča, kateri toliko obljubi!«

Fr. St.-i.

Divji in nedeljski lovci.

Komedija v štirih dejanjih s petjem.

Oder predstavlja del gozdnega lovišča kneza Sakraydolskega. Na levi mala lovska koč, V ozadju gozd, na desni grmovje. Predno se vzdigne zavesa, se sliši lovska fanfara, nato pa zapojejo (ncobl.) povabljeni gostje in logar kako pesem, n. pr. V. Šonc, Lovska (Lovec, letnik 1922, str. 133).

I. PRIZOR.

Knez Sakraydolski, princ Hijeronim, logar, povabljeni gostje, Laskar, obšit z mahom ali pa smrekovim lubdom, na glavi ima vrh kape izdolbeno drevesno gobo, stoji nepremično pri drevesu kraj kolibe, da ga spričo take maske nihče ne opazi. Kraj njega Štefe, skrit za grm.

KNEZ (ima 60 let, osivel, z dolgo brado. Govori počasi in jecljavo, ponašlja zadnje besede, vidi se, da ni dober govornik): Čislani in dragi lovci in takorekoč danes moji tovariši! Cenjeni gostje, gostje, povabil sem Vas danes na imeniten lov, da, na znamenit lov, na čast svojemu sinu, Njega Visokosti Hi-hi-jeronimu, ki bo moj naslednik in se je vrnil na dom, na dom. Jaz Vam želim dober pogled in lovski blagor, lovski blagor. Logar, Vi boste vodili lov in imate besedo, besedo.

(Vsa družina se mu globoko prikloni, knez si briše čelo, princ Hijeronim zéha.)

LOGAR: Vaša knežja Visokost me je s tem izredno počastila, da mi je poverila vodstvo današnjega lova. (K lovsem.) Kot vesten in vdan vslužbenec Njegove knežje Visokosti poznam to krasno, obsežno lovišče in upam, da odkažem vsakemu povabljenih gospodov

lovcev tako čakališče, da pride vsakdo do strela in plena. Vi, gospod baron, boste čakali na Preseki, g. grof na Klanacu, Vi pri Koritu in Vi na Razpotju. Poganjačem, ki čakajo z braki onstran Golega hriba, bom dal z rogom znamenje za pogon, ko Vam odkažem prostore v gozdu. Po končanem pogonu se snidemo vsi pri gozdni koči v Zalesju. Tam bo zajutrek, Nato začne drugi pogon. Po lovu Vas vabi Njega knežja Visokost na »zadnji pogon« na svoj dvor.

KNEZ: Na svoj dvor.

PRINC (zéha).

LOGAR: Vaša knežja Visokost, princ Hijeronim, blagovolite ostati na tem zalazu. Baš po oni preseki pride Vam srnjak-šesterak; na štirideset korakov ga boste imeli. Vašo knežjo Visokost in gospode goste prosim za mano, da Vam odkažem prostore. Omenjam še, da se strelja na srnjake, lisice in zajce, na srne pa se ne sme streljati,

Pojdi in stori enako!

Korupcija, ta bohotna kopriva, se ne širi samo v našnjih modernih časih, temveč je poganjala svoje krepke korenine za vladanja cesarja Jožefa II. in še mnogo prej, kar nam dokazuje, da se ta nežlahtna rastlina ne da tako lahko izkoreniniti.

Ko je cesar Jožef II. neki dan po svoji navadi sprejemal stranke in prosilce v znamenem »Kontrollorgangu« v starem dunajskem cesarskem dvoru, pride med mnogimi drugimi tudi neki finančni uradnik z lepo pisano prošnjo za — povišanje plače, ker da s svojimi pičlimi dohodki ne more izhajati in rediti svoje družine. Pri tem se med cesarjem in uradnikom razvije naslednji razgovor.

Cesar: Koliko dobivaš mesečno?

Uradnik: Veličanstvo, samo 51 forintov in 33 krajcarjev.

Cesar: In Tvoji tovariši?

Uradnik: Baš toliko!

Cesar: Kako pa ti izhajajo?

Uradnik: Zdi se mi, da prav dobro; toda... (Hotel je omeniti, da njegovi tovariši nimajo čistih prstov).

Cesar: Razumem. Plače Ti ne morem povišati, ker bi to po pravici mogli zahtevati tudi vsi ostali. Toda vedi: ako nasujem oslu polne jasli ovsa in ta crkne pred jaslimi, je znamenje, da je žival poginila, ker je bila — osel!

Uradnik odide, toda odsihodob se je tudi njemu dobro godilo, ker ni hotel več posnemati *osla pred polnim koritom ovsa...*

Poroka za greh.

Jaz deklica sem mlada
in fante imam rada;
marsikaterega jaz sem že
v svojo mrežo spravila smeje.
Pa prišel je tud' mlad fantič,
ki v žepu ni imel prav nič.
On deklico zase je zbral
in na dom jo svoj peljal.
Minull v sreči so tedni medeni,
da niso bili enaki sreči nobeni.
Kmalu pa je deklica domov prišla
in nazaj več iti ni hotela.
V mladosti se s fanti norčevala,
na stare dni se bo pa jokala.
Pa ta ni zadnja, da se to jej zgodilo
sedanji rod nam jih dati obeta obilo.
Jože Smuk.

Izpod kuclja,

K dekletom tu pri nas
zahaja malo fantov v vas;

zato jim pisma pišejo,
na razne »viže« kličejo.
Najbolj gori na sred' vasi,
gorje! oj mali angelj ti...!
Nesrečna si v ljubezni ti,
ker fanta od nikoder ni.
Po cesti blatni fantič gre,
oj zdaj dekle, le na noge!
Če hočeš ga za pust vlovit,
moraš za pomoč prosit.
Po cesti pride fantič mlad —
najraje skril bi bil se rad!
Prepozno — oj, gorje!
oklepajo se ga že dve.
»Oj dragi moj! poroči me!
Nikar ti ne zapusti me!« —
»Zapustim jaz te ne nikdar,
a zate malo, mi je mar.

Če tisočakov maš deset,
za drugi pust se čemo vzet.
Če družga nimaš pa kot »ptič
le naj te vzame sam hudič!
Oj draga ve dekleta vse,
nikar verjeti vsega ne!
Se cele pustse ženite —
na koncu ploh vlečete.

Urša mpa Mica.

Urša: Serbus Mica! Kaku je ki?

Mica: Dabra! Na Karitnc se je zlegla tkaj mladih Čukau, de buo magu ta star hmalu le mučat. U pietk, ka sn brala negau časnk, sn se pa žje tkaj smejalá, de sn mislna, de bam puoklna, pa ne zauol kešne smišne reči, le zatu, ka se m' zdi je tel ldje tkaj muodr.

Urša: Tač sa, kokr pa tem bejčm usi na tem sbit; če jem pabiš kešna nmala bel pametna, pa sa jezn'. Se še pr-gauar prab, de »resnica u ači kojle«.

Mica: Tu jemaš pa tud ti prou!

Urša: Za tele ldi b' blu kume deb' hadila usak tidn pasebna prluga »Čuka na palec«. Tkaj b'jem jeh lahna pabida, deu' magl bit drgačn.

Mica: Tače, jest prabm, de je narbujš pr mieru pustit, se sa tkaj prfrkan, de ka grieš na klanecu na bližnea še žbežgat na smiš, če ne set' kmal kešna taka zgadi, kokr tistm dbom atrakam.

Urša: Ki se je blu zgadila ž nem?

Mica: A, se skara za prabt ni. Ka sta šla s šule damou, sa jeh pr 'n hiš ablil z na taka uada, ka i jemaje useruod prbeč; se žie zastuopš če češ!

Urša: Patle je pa ris narbujš, de sua tiha! Kadej se boua spiet ki bidele?

Mica: Morebit duga ne, lahna pa tud hmal, Srejčna!

Urša: N srejn dan Buh dej!

Ženski odvetnik.

Ženski odvetnik: Vse bo šlo dobro. Le tako dalje tajite. Par solz bi tudi ne škodilo.

Potepuh: Vse storim, kar hočete, le pojokajte se raje vi mesto mene; vam bo to lažje.

KNEZ: Tebi, dragi princ, dober pogled! Izkaži se tudi kot dober lovec! (Odidejo na desno.)

PRINC HIJERONIM (blaziran, bled in suh fant, 24 let star, Sam): Tako zgodaj sem moral vstati! (Zéha). Čemu? Da si okrepim zdravje, zlasti živce, pravi moj papa! Srnjaka itak ne bo, in če pride, ga ne zadenem. (Pripravljá lovski stolček, zéha, ogleduje se v žepnem zrcalu, občuduje elegantno lovsko obleko in suha bedra v gamažah.) V resnici smo lepi in elegantni! (Sede, izvleče pecivo in steklenico.) Cognac fine champagne! Pecivo je izvrstno! (Jé in pije). — Tu se bom dolgočasil morda celo uro! Potem pa zopet hoja na drugi pogon! (Prižge cigareto, izvleče drobno knjigo in čita.) Kako pikantno!

LASKAR: Al viš, Štefe, de hospuod feršner ne pozna naše jahe? Samo baron bi znal priti do strela, ker za Preseko se rejs pase an fajn kuos od srnja-

ka, ta druhi pej ne. Ti, Štefe, pejd' hor na Smrejkov laz in boš métu drobne kamenčke po drči, de odžieneš ž'vau'co pred braki an jahri. To-le po oni stezi bi tud' znou prit' — pej buom žie jest to an buom ahtu (pazil), de buo use prou. Pej kejšno huob'co poberi, čie b' Te kdo zamirku,

ŠTEFAN: Dobro. Kako pa bo na drugem zagonu?

LASKAR: E, hospuodje bojo frjejtškali an jest buom žie kej zvezdu od trajbarju. Le pejd'.

(Odide za kolibo.)

II. PRIZOR.

Hijeronim in Laskar.

HIJERONIM (čita): ... mladi grof je mislil, da je na cilju svojih želja, kar nekdo izlije na njegovo glavo škafeževnice ali kar je že bilo v posodi. Hahaha!

LASKAR (se med tem tiho pomika

proti princu; zdi se kot da hodi gozdni štor. Za hrbtom skriva gorjačo. Od daleč se sliši lovski rog in takoj potem zvonjenje brakov.*)

HIJERONIM (zagleda Laskarja, se silno prestraši »gozdne prikazni« in omahne s stolčka): Mon Dieu, kaj je to? Na pomoč!

LASKAR: Pst, pst! Neč nej se ne bojijo, haspuod in nej ne šrajajo takuo na mouč, de se srnjak ne preplaš'! Glih tod jo buo ubrau an Uoni ha buodo puoč'li!

HIJERONIM: Pa kdo si Ti, gozdna pošast? Stoj, sicer stisnem!

LASKAR: Kej me šie ne poznajo haspuod, no, haspuod...?

HIJERONIM (ošabno kot da se

*) Op. Ako kdo izmed igralcev ne bi znal posnemati zvonjenja brakov, naj kupi pripravo za to, ki jo dobi po ceni v vsaki večji trgovini z lovsko opremo.

Cuk na palci je obiskal Kostanjevico.

Cuk na palci je pred kratkim časom obiskal našo vas. Čital je namreč v »Goriški Straži« pohvalo o liških fantih kako da so letos, ker je sveto leto, odpovedali se vsakršnemu pustnemu razveseljevanju in norenju ter da so celo na pustni torek ostali trezni ter mirno vršili svoje vsakdanje delo.

Cuk na palci pa je zelo razdvojen ptič, zato je prišel k nam da vidi deželo, kjer pres bivajo najnovejši spokorniki in spreobrnjenci.

Ni šel pa naravnost v Lig, ker Cuk na palci ni vreden, da bi stopal s svojimi kremplji po zemlji, kjer prebiva cel ducat svečnikov, ampak udaril jo je v bližnjo vas — Kostanjevico.

Tu se ustavi pred srenščenovem skednjem, kjer so si pridobili liški fantje slavo spokornikov.

Bilo je na pustni torek. Vsa mladina je hitela dati zadnje odduške veselju v čast slavljajočemu se pustu. Edino liški fantje so vse to od daleč gledali in se premagovali.

A ko je ura odbila polnoči, tedaj pograbi vsak svojo čecho in ob milih zvokih harmonike in basice plavali v divnih vrtincih, vživaje rajsko veselje, da so napravljeno obljubo slavno prestali, dokler jih vsaki petelin niso opomnili, da bo kmalu treba iti — po pepel.

NJENA BRADICA.

Pred nekoliko dnevi sem dobil v roke nekaj listov od rastrganega dnevnika, ki ga je spisoval nekoč carsko kraljevi profesor Pankracij Abrikadabra. Pričtenjal se je takole:

»Njena bradica je fina, dišča, koprneča nekam naprej. Bog vedi kam, jaz ne vem. Kadar pride k meni, jo najprej vprašam, kako in kaj je z njeno bradico. Ona mi odgovori: »Ah, dobro, čisto dobro!« Pa ti zamiga z bradico, da bi od samega koprnenja kar odgriznil bradico! V šoli, po dnevi, po noči, na ce-

sti, na polju, na plesu, povsod je pri meni njena lepa bradica. In čujte, ljudje božji, sredi te bradice leži jamica, čisto majhna jamica, ki ji ne vem postanka. Kolikokrat sem že v šoli med grščino in latinščino premišljeval, kako bi napravil ekspedicijo do tiste jamice, da bi jo kot nadebudni arheolog in prirodoslovec preiskal natančno. Pa vruga! Ona je vendar preveč... vroča! Ne, gotovo bo vulkaničnega izvora! Saj je, čisto podobna je vulkaničnemu žrelu. Ampak ne, da bi bil to ugasli ognjenik, to pa že ne, ker je videti mlajše tvorbe. In nasprotno bi se morali javljati

še vedno izbruhi in potresi. O, izbruhi pa se ne javljajo, to je gotovo, da se ne, pač pa je gotovo, da je ta jamica povod, da se javljajo izbruhi v mojem srcu in grozni vzdih iz mojih prsi. To pa že to! In da se javljajo včasih potresi, to moram tudi ugotoviti. Včasih tako salamensko stresa svojo bradico, zlasti kadar pridem k nji brez bombonov in čokolade. O to pa to, potresi se že javljajo. Ampak prav katastrofalnega pa še vendar ni bilo, takega kot ga včasih napravi Vezno. Okrog te jamice se vrte vse moje misli, vse moje sanje se pletejo okrog tega arheološkega vprašanja. Zadnjič v šoli sem mislil vprašati samega gospoda profesorja prirodopisa Celuloza, kakšno mnenje ima on o tvorbi te jamice na njeni bradici. No, hvala Bogu, da sem se še prej spomnil, da nima on v takih stvareh sploh nobene prakse in pravzaprav niti pojma — kot profesor namreč.

Tako se je končal prvi list dnevnika, ostali listi pa so bili raztrgani; važen je še zadnji list, ki je bil pisan več let za prvim.

»Danes mi je pero težko, okorno, ker me vedno nadleguje njena brada. Njena brada diši po česnu in čebuli, ker je navajena bolj štedilnika, kakor pa mene. Obrastla je tudi s kocinami, ki tvorijo po hribovju in dolinah nabrekle kože cel gozd, tako da bo morala Italija še izvažati les. Poleg tega redi moja žena celo vrsto krtov, ki rujejo po njeni bradi in napravljajo krtine! Fej! Pri kosilu, pri večerji, v gledališču in v krčmi, povsod me straši njena ostudna brada! Poleg tega pa ne razumem, kako je mogoče, da se tako stara škatlja, kot je njena brada, more še tako hi-

Premala porcija.

Natakar: Kam hitite gospod? Saj klobas še niste pojedli.

Gost: Očala sem doma pozabil. S prostim očesom jih ne morem zagledati.

ŽALOSTEN SPOMIN.

Vedite, ravno na temle prostoru sem imel leta 1890 grozovito nesrečo. Pri veliki povodnji sem zgubil svojo pokojno ženo in klobuk. In klobuk je bil še čisto nov.

komu predstavlja): Njegova Svetlost, princ Sakraydolski.

LASKAR: Kej šie nejsa neč slišali o Laskarju, haspuod princ Sakrabolski?

HIJERONIM: O tistem nevarnem divjem loveu in tatu?

LASKAR: Neč tat, pruos'm od zamire, haspuod Svetloba. Jest s'm biu nim'r an poštenjak, pousod me majo radi, vejo.

HIJERONIM: Čemu pa si tako našemljen?!

LASKAR: Vejo, haspuod Sakrabolski....

HIJERONIM (s poudarkom): Visokost princ Sakraydolski!

LASKAR: Pruos'm od zamire, vejo, es s'm malo glüh!

HIJERONIM: Čemu si tako našemljen?

LASKAR: Vejo, zato, de s' me srne ne bojijo, ko pobiram jürč'ke, borounice an zeliša po hojzdu. Prou kruotke so

ko ouce vejo, an neč se ne plašijo. Tam za Golim hribom, vejo, je ana muočna srna, k' je zgebila mladiča — ha je žie kejšna strejla od lesjaka zadešila, an s'm jo žie an par buotu — pomouzu, vejo, de s' ji mlejko ne zapieče. Ano duobuo dejlo s'm doprniesu, drhač bi b'la srna ukrepala... Še Nem napraum anu tejšno oblejko, pej buojo vsac'ha srnjaka dobili!

HIJERONIM (poslušaj z vidnim zanimanjem): Ti gotovo lažeš!

LASKAR: Jest de lažem? Mejdüska, mien' pej nej potrejbno láhat, k' jih vejm za ano brenčljo prou rejsničneh. Zdej pej nej čüt'jo: jest poznam hojzd buolš' ko Neh haspuod feršner. Psi žie honijo srnjaka, glih pred Neh Svetlobo pride, nej fajn pociljajo u plat, vejo, pa bo Neh!

HIJERONIM (zase): Da bi to res bilo tako! (Zvonenje brakov, se sliši bliže, Tupatam pade strel). To bi bil

moj prvi srnjak! (Kima neverjetno z glavo). Kako ponosen bi bil moj plemeniti gospod papa!

LASKAR: Vejo, jest Jem buom s to pal'co pokazu, kam nej držijo müho na flinti, an buom šteu: ana, dva, tri — an na tri nej spruož'jo petelina. Mene srnjak ne buo zamirku, ka 'mam tejšno fajng uniformo. Neh pej jest na pou skrivam. Pej če naj' tud' vidi, srnjak mora bit' Neh, žlahtni haspuod Svetloba.

HIJERONIM: Če bo tako, dobiš lepo napitnino.

LASKAR: Pst, pst, čüt'jo, kakuo psički huonijo! (Med grmovjem vrh preseke se pokaže srnjak, pa zopet izgine, psi zvonijo bliže, srnjak se prikaže z glavo in vratom, postoji za hip, ne vedoč, kod naj jo ubere. Laskar meri s palico, v kateri je skrita puškina cev). Ana, dva, tri. (Hijeronim in Laskar izprožita, da se sliši en sam strel. Srnjak pade....)

tro sukati in — migati. Moj Bog, včasih se mi zazdi, da je zbežljala in bojim se zares, da se nekoč ne bo mogla ustaviti. Zlasti je gibčna, kadar pridem zvečer tako le kot se krščanskemu — profesorju spodobi — malo pozno domov od vesele družbe (v kateri mi pa vedno kali veselje in prijetno razpoloženje njena — brada). Takrat pa ne pomaga noben »srček« »dragica«, ali kak drug tak nebodigatreba. Najboljše je v takem slučaju, če skočim hitro v posteljo, potegnem odejo čez glavo in si tiščim prsta v ušesa in mislim na krokodile v Afriki in na vodne konje v Gangovi dolini. Takrat se zasanzjam ob zamolkli muziki, ki je podobna ropotanju avtomobilov po afrikanskem pesku. Včasih pa se mi nenadoma pojavi pred očmi — njena brada, ki deluje z najelementarnejšo silo in skače iz enega konca na drugi, kakor da bi jo gonilo sto vipavskih elektrik. Če se prav spominjam, sem nekoč poskušal, da bi razjasnil, kakšnega postanka je tista široka jama na sredi brade. Zdaj mi je čisto jasno in kot profesor znanstveno utemeljujem in bom zato tudi navedel dokaz, da je njena brada najprej vulkaničnega izvora in pozneje še ledeniške tvorbe, nazadnje pa še oboje skupaj, vulkan v gorečem stanju, ledenik pa še vedno v jami, oziroma vsaj ostanki njegovi. Da je vulkaničnega izvora, mi pričajo nenadni in zelo pogosti potresi, ki postajajo vedno hujši. Včasih, zlasti kadar dosežajo — kuhalnico, so tako hudi, da mi pretjuje s poginom. Najbolj pa bljuje, doni in rjovi zgornje žrelo, ki je podaljšek brade in meče ob izbruhu naokrog vse polno bomb, za katere poznamo mi prirodoslovci tehnični izraz »vulkanični pljunki«. To je drobni dež, ki je ob hudih izbruhnih tako gost, da si ves premočen v obraz, če se preveč približaš. Poleg tega je nastal v vulkaničnem srednjem, do sedaj vgaslem žrelu na bradi nov stožec, kakor se pri vulkanih večkrat dogaja. In pomislite: ta stožec bruha... vodo. Ampak kaj če bruha, to še ni najhujše! Najžalostnejše je, da moram jaz (pokorni sluga in profesor svoje žene) večkrat stisniti tisti stožec in pomislite, ali je to dostojno za profesorja? — Da je ta jama ledeniške tvorbe, sklepam naravno iz tega, ker je moja žena tako mrzla proti meni. (Saj je meni tudi tako prav, a laj, ko ne doživim tega vesela, da bi ji mogel to pove-

dati). Ljubezen se je čisto ohladila in jaz celo menim, da je zmrznila v ledeniških ostankih, ki so ohranjeni v tej bradi. In seveda, radi tega je tudi moja ljubezen do nje zmrznila. (Ampak tega ji ne smem povedati). — In nazadnje, če vzamemo vse to skupaj, je pač skupaj: led in ogenj, kar pa vseeno ne gre skupaj in venčar gre. To je pač čudna logična nelogičnost, ki jo pa neznam razvoljati, kljub temu, da poučujem na gimnaziji poleg znanosti

za odkrivanje novih ledenikov in potresov tudi logiko. Moj Bog, kaj mi še preostane drugega na tem božjem svetu, kakor znašati se nad — nad ženo mislite? O ne, Bog nas varuj! nad študenti v šoli vendar, Bog mi je priča, da nisem kriv jaz, ampak moja žena.

Do tu je bil list popisan. Bog ve, če je profesor Abrokodabra prenehal s spisovanjem svojega dnevnika, ali pa je ostale liste zalotila njegova brada.

Pameten predlog.

Sodnik: Torej vi trdite, da je popolnoma nemogoče, da bi z vašo ženo še dalje skupaj živeli.
Gospod: Popolnoma nemogoče. Če tega ne verjamete, gospod, vam jo pripeljem samo za tri dni, pa se boste pričali.

Pravijo.

Pravijo v Št. Vidu, da so se dobravske in poreške matere zelo jezile, na svoje sine, ko so prišli na ponedeljek brez robcev in kravat domov.
Pravijo, da je zadnjega dopisnika v Čuka na palci pri belem dnevu luna teknila, ko je poročal, da se ni plesalo, ker niso še bili krofi pripravljeni.
Pravijo, da je breginjska pošta preobložena s prometom, in da vsled tega breginjski fantje oddajajo v Kobarid svojo korespondenco, posebno pa tisto, ki je rudeče pisana za »Amoree«.
Pravijo v Breginju, da so vse čeče šempjaste, ker bi vse rade imele tistega feist fanta, ki je prišu iz Jugoslavije in ki pravi, da ga Čuk ne pozna, pa se vara.
Pravijo v breginjski dolini, da so vsi peki brez hlače; nujna potreba pa bi bila, da bi si vsaj komandant teh pekov hlače oblekel.
Pravijo v Ravnah (Bate), da so mali in odrasli pretakali krokodilove solze, ko so zvedeli, da jim je odvzeta — ravno sedaj v postu »riba« (pesce), ter expedirana na sever.
Pravijo istotam, da niso bili nikdar navajeni na »ribe«, ter se istim tudi niso mogli privaditi; boječ se kakšnega črevesnega krča, so dali »ribi« Laufpas.
Pravijo v Ravneh, da je ribariti po »teremu«, na katerem so skale mesto ladij, grmi mesto čolnov, robida mesto trpkov ter brinje mesto mrežje zmožen le oni, ki je v možganih svež.
Pravijo, da verhpolska P. in J. mislijo otvoriti v Sanaboru trgovino od biksa in metlic, da bodo delale konkurenco onim ženskam, ki imajo

trgovino v jerbosah. Pa od samih skrbi da ne dobijo patenta imajo že sive lase.
Pravijo v Batah, da se je začelo ozračje čistiti, ljudstvo množiti, družine seliti, gospodje kmetovati, njive orati s strganimi »korati«.
Pravijo, da so kanalci jako ponosni, da se je celo Čuk zanimal za njih ples. Pravijo, da se bo drugo leto še bolj govorilo o njih plesu, na katerega povabijo »Čuka na palci«. Amen.
Pravijo, da v Ladah pri Kobaridu delajo tak sir, da bočejo čez Sočo most podirali in s sirom kolone delali.
Pravijo, da so v Ladah nekateri dekleta tako ponosne, da fantje za njimi plakajo.
Pravijo v Studenem, da kar hodi g. dr. F. v Strmco učiti »Galilejsko špraho«, tam nekateri ljudje niti Čuká več ne zastopijo, akoravno vse tako »ajnfah« pove.
Pravijo v Strmci, da so vstanovili pevsko društvo iz samih »kontrabaso«, za podučevanje si nabavijo »pomardon«, ker so harmonij poslali v Paris.
Pravijo tam, da je razpisano mesto Čukovega dopisnika in razlagalca. Pot v Postojno in Studeno samo eden posebej plača, Toraj »fahmani«, pozor!
Pravijo, da je v Studenem čuden prič z imenom »Kontrabantšabel«, kateri zelo civka in razteza svoj široki kljun, ter stresa kar cele žaklje učenosti, ki si jo je nabral na »Čulukaferski« univerzi. Zares Afrikanska izobrazba! Ljudje so v začetku pridno pobirali odpadke. Kmalu bo pa revež osamljen. Nekateri so mnenja,

da mu bo treba napraviti kljunski nagobčnik, da te sorte ptič ne pogine. Na kljun mu bo treba natakiniti stara polomljena šoferska očala in pred nos knjigo o evropskem vedenju.
Pravijo v Postojni, da je gosp. V. S. ves obupan radi nezvestobe svoje drage, zato pa vedno hodi v studenc, da si hladi srce.
Pravijo, da je v Ilovcu sestavljena tajna policija, ter bo Čuka zasedoval, a ima prezamašen nos, ni ga izslediti kos.
Pravijo istotam, da dekleta še ne vejo, da je konec pusta. Zakaj? Zato, ker še vedno tango plešejo. Bravo! Videl jih je čukov namestnik.
Pravijo, da je šel neki rutarski mehanik — Žizo na Strmi breg v temni noči in velikem dežju sreče iskati, a jo ni našel, — kljub vsemu čakanju.
Pravijo istotam, da je ravno isti »fant«, nekoč ponoči sam s seboj govoril na sledeči način: Prokleta ljubezen, in tvoje neusmiljeno srce! Zakaj je to govoril, ni znano drugemu kakor čukovi podružnici, kjer ga je čukov namestnik dobro slišal?
Pravijo, da je v Batah neko znano dekle, ki šteje namišljenih ducat »žená« nekega gospoda. To je izvedel Čuk na palci, ki pravi, da je o njej že dvakrat lepe dopise v koš zagnal. Ker pa v zahvalo neumnosti klepetá, ji Čuk na palci pové, da bo približil imena in slike vseh njenih fantov, kakor hitro jih bo skupaj zbral in bo prostor dopuščal. Saj se razumemo!
Pravijo v Gozonu, da tisti, ki se hoče za pustne dneve smejeti, da naj pride v Gažon bivati. Vsako leto napravimo veliko smešnega, da se razlega daleč v druge vasi.
Pravijo na Ubeliskem, da namerava neka tuk. kompanija vzgajati žabe po lužah — in luknjah po poti od vasi do »malna«. Na mostu je že nekaj lukenj, menda za strokovno opazovališče — žabjih krakov.
Pravijo istotam, da je bil pusten ponedeljek nek poseben cirkus z sedmimi konji; eden od njih je bil — udarjen, šest je bilo gluhih.
Pravijo, da odkar hodijo vrabška dekleta v Št. Vid k maši, da so postali Št. Viški fantje tako silno pobožni, da same pobožnosti kar glave stičejo pod korom. Te preklicane punčare so pa tako trdosrčne kljub temu, da nekateri pobalini kar sline cedijo, dasiravno so iz Vrabč doma. Pravijo, da so iz kraja takega, ki ne ljubijo fanta vsakega.
Pravijo, da sta dve prav lepi dekletki na Kalu pri Št. Petru na Krasu jako zadovoljne, če pridejo fantje z juga k njim vasovat.
Tja daleč v tuje dežele, se bodo dekleta podale, in nikdar več jih ne bode, oh, nikdar več nazaj!
Pravijo, da je neko dekle iz Kola pri Št. Petru jako zadovoljna s svojimi zapeljivimi očmi; če fanta samo pogleda pa je njen. Vsi fantje pridejo k nji in vsak ž njo govori.
Pravijo, da hodijo hrastovski fantje na Kal zaradi deklet, ker se jim kašiška dekleta dopadejo.
Pravijo, da so grgarska dekleta toliko plesala, da so si vse noge zdržale, tako da sedaj ne morejo več hoditi, ampak se kar valijo.
Pravijo, da se B. B. prišteva k najbolj srečnim in zadovoljnim. To pa ne le radi tega, ker da ji je odločena »korenova medaja«, temveč vsled je milosti, da je z J. P. na Krtinovec plesala baje najmodernejše plesne.
Pravijo, da so neko postno nedežljo poskušale dekleta v Branici, o-mamljene še od »krtinovske plesne zabave«, v kleti hšt. 4. moč vina. Da bi ne bilo konkurence, so se rajz zaprle v njo. Kot priča je bil očividec.

Pravijo, da mislijo na Koritnici ustanoviti poleg dekliškega krožka tudi fantovski krožek za žvižganje.

Pravijo istotam, da teče v slabem vremenu precej vode po klancu, pa še premalo za obilvanje, tako se morajo posluževati druge vrste vode.

Pravijo, da v Vrhovem pri Il. Bistrici M... kontone podpira, ker se boji, da bi se hiša ne podrli in bi ne mogli fantje hoditi k nji.

Pravijo, da je v tolminskih grapah neki »pob«, ki je v par mesecih pozabil celo moliti po naše, ali pa je pred Bogom svoj jezik tajil. Čuk mu svetuje, naj še vero zataji, ter naj jo mahne na turško, kjer ga bojo gotovo po zmagi vstašev za »kalifa« postavili.

Pravijo, da je neki fant iz plesne vasi ponujal za »čečo« kar tri milijone. Če jo je dobil, tega Čuk ne ve.

Pravijo v Godoviču nad Idrijo, da lepa in elegantna gospodična še vedno žaluje in pretaka krokodilove solze za ubeglim tajnikom.

Pravijo, da je T. iz Godoviča privandral nazaj s Francoskega, kjer je imel preveliko ljubezen do domovine.

Pravijo v Godoviču, da se je letos v predpustu vsled lepe in tople zime priklatil s toplega brloga v vas godrnjavi medved mrcina ter ugrabil in odnesel lepo devičko.

Pravijo, da je bil pred kratkim »Čuk na palci« v Godoviču na obisku, kjer je marsikaj videl in slišal, se razume da bode po njegovih starih navadah marsikaterega oključal in optikal. Za enkrat toliko, pa drugič še kaj; brez zamere!

Pravijo fantje, da so se jim zelo dopadla pobeljena in poфарbana koprivska dekleta, posebno ker so zelo usmiljena. Čukec bi jim lahko zapeel: »Čeveljčke na biks, v žepu pa niks.«

Pravijo, da v prelepi vasiči Brje, še lepša rožica cveti, ki pa porabi mnogo za negovanje svoje že uvene lepote.

RAZGLAS.

Vsled velikega števila deklet na Dol. Zemonu, se naznanja slavnemu občinstvu, da se bo vršila v nedeljo, dne 22. t. m. javna dražba istih.

Dražbeni odbor.

Poslednji mož.

Poslednji mož se bo predstavil še enkrat vsem onim, ki ga želijo videti in občudovati njegove »moške« vrline v četrtek, na praznik Sv. Jožefa t. j. 19. t. m. ob 3½ pop. v Trgovskem domu.

Možje pridite, da boste videli moža, ki je mož in ni mož, da boste vedeli, kakšni ne smete biti, ako hočete veljati za moža.

Žene pridite, da boste videli v koliko ste ve krive, kako ravna z vami zakonski mož.

Fantje pridite, da boste videli, kakšni ne smete biti v zakonu, ako imate trdno voljo, kedaj stopiti v jarem sv. Lukeža.

Dekleta pridite, da se kaj naučite za vaš pravi poklic.

Zakrknjeni samci, pa ki mislite, da vas ne bo nikdar nobena ženska ovila okoli prsta, pa lahko ostanete doma in če že prav hočete pa pridite v Trgovski dom, da boste videli vse dobre in slabe strani ljubezni in zakonskega življenja.

„SCAMPOLO“

to je jedna izmed najbolj znamenitih italijanskih iger. Kedor hoče videti dovršeno pesem prave, neomadeževane priproste duše in ljubezni, ta naj se udeleži predstave v nedeljo zvečer ob 7½ v Trg. domu. Pod okriljem »dramatičnega društva« bo uprizorila tržaška Šentjakobska čitalnica to najbolj znamenito igro. Cene navadne. Predprodaja vstopnic za obe predstavi v Narodni knjigarni.

Pisma.

IZ CIVITAVECCHIA.

Spodaj podpisani slovenski fantje, ki služimo pri četrtem ženijskem polku, začasno odstavljeni v Civitavecchia pri Rimu, pošiljamo srčne pozdrave starišem, bratom, sestram, sorodnikom, dekletom, prijateljem in znancem, ter naznanjamo, da se bomo kmalu povrnil spet k našemu polku v Bologno. Letniku 1905 pa želimo vse najboljše; upamo, da bodo kmalu prišli poslušat starovojaško pesem:

Vieni, vieni
milenovecentocinque,
tutte le porte sono aperte,
pagliaricio, le coperte
e tavolacio della prigione.

Cavdek Josip, Vrtojba I.; Hlede Vladimir, Števerjan; Škvarče Jostp, Sp. Idrija; Miklavič Jernej, Postojna; Čach Andrej, Trst; Ladič Ivan, Račice; Martelanc Viktor, Barkola; Skrinjar Franc, Merče.

IZ MILANA.

Dragi novinci in domačini!
Zbrani v veseli družbi vlnskih bratcev, pri polnih čašah se spomnimo na vas, dragi novinci let. 1905, ki ste še pod okriljem domačega ognjišča, da se spomnite tudi na nas, ki smo oblečeni v tisti kroj discipline in recite našim slovenskim dekletom, ki se zabavajo z različnimi elementi človeške družbe, da mi slovenski fantje ne slišimo in ne vidimo nič, naj pazijo, da se tudi mi ne spozabimo in ne pripeljemo kakšno Lombardko domov. Želimo, da bi se dobro zabavali in uživali velikonočne praznike. — Slovenski fantje 68. pešp. v Milanu. Maraž Kostantin, Gorica; Čargo Bogomil, Gorica; Jenko Jožef, Tomlinje; Kumar Avgust, Studeno; Ženko Fr., Slavinje; Tratnik Karol, Zerovnica; Samsa Anton, Starašiča; Dolinar Rafael, Govejk; Filipič Luka, Sp. Idrija; Felc Franjo, Sp. Idrija; Čeč Alojzij, Postojna; Čeč Andrej, Hrušica; Kovračič Jožef, Il. Bistrica; Kogovšek Jakob, Zavratac; Požar Jožef, Belško; Slavec Jožef, Il. Bistrica; Bizjak Ivan, Postojna; Markovčič Matevž, Laže.

MALO ODGOVORA ASTRONOMU NA ROJANSKEM TURNU IN EVENTUELNIH NJEGOVIM SOTRUDNIKOM.

Dolgo sem prenašal izrodke bojne fantazije rojanskega astronoma, oziroma filozofa, ki ga menda prav dobro poznam, ali končno se mi zdi stvar že preneumna.

V kolikor astronom venomer blati na najpodlejši način društvo »Zora«, in to brez povoda, ga smatram najnesramnejšega podleža, ki ni vreden, da ga sonce obseva.

Saj se dobro poznamo, g. post-zug in kompanija.

NARODNA KNJIGARNA GORICA

via Carducci št. 7

priporoča cenj trgovcem.

Velikonočne razglednice
s slovenskim napisom po L. 9. — za sto kom. dalje.

Razglednice za šaljivo pošto in drugo od L. 4. — za 100 kom. in dražje. :: Slikanice za otroke!

Kaj se nisi, g. Co-co, pred časom vsiljeval v »Zoro«, in tam skušal izvrševati svoje hinavsko, razruševalno delo?

Sčasoma smo te spoznali, čeravno smo imeli pred seboj dokaze tvoje umazane preteklosti, in te bacnili, kakor si že davno zaslužil. To ni bilo nič novega, ker smo le posnemali ukrepe drugih društev.

Sram bi te moralo biti samega sebe, da se hočeš maščevati na tako hinavski način! Če so te moje vrstice zadele in če imaš še kaj časti v sebi, opogumni se in razkrinkaj svoj psevdonim!

V tem slučaju se bova bojevala, če

imaš poguma, na drug polju, ker »Čuk« je pri tem neodoizen.

S tem boš pokazal, da se ne bojiš laži, ki jih trobiš po »Čuku«, kar se tiče mojega društva.

Evo me!

Boris Plesničar.

PAMETNO.

»Slišal sem, da se hočete s svojo gospodinjo oženiti, katera Vam že več let krače.« — »To je res! Pa vidite, to je pametno. Ako jo v zakon vzamem, dobim z lepega vse svoje reči nazaj!«

IVAN TEMIL - Gorica

Via G. Carducci šte. 6

BRUSAR in NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci - specialisti za brusarska dela, kakor tudi za popraviljenje vseh operacijskih predmetov i. t. d.

Nožarnica „SOLINGEN“

Prodaja tudi toaletne predmete

V zalogi se nahajajo najboljši, pristni in garantirani kamn-osle bergamaške za brušenje kos. - Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, sploh vseh rezil.

Brusi brivne in žepne nože, škarje, mesarske in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.
POSEBNOST: Žepne električne žarnice iz najboljših tovaren.

NOVI SLUŠATELJ.

Ko so na b-ski univerzi ustanovili katedro za sanskrit, je dotični učeni profesor imel samo — enega slušatelja. Na vzlic temu je profesor predaval z vsō vneom. Nekega zimskega dne opazi z velikim zadovoljstvom, da se je pičlo število slušateljev pomnožilo za enega. Po predavanju gre učenjak k novodošlemu »dijaku« in mu izrazi svoje veselje nad tem, da se še on zanima za sanskrit. Novi slušatelj pa mu odgovori: »Jaz sem kočijaž profcsorja R., pa sem prišel tu noter, ker je prostora dovolj in ker je tako prijetno zakurjeno« ...

DOBER IZGOVOR.

Kmet se poda, med tem, ko je vihar močno pihal, v svoj

vrt, da tamkaj priverže mlača drevesca h količem ter zapazi, da njegov sosed krojač misli ravno debelo repo iz grede izpuliti. »No, krojač, kaj misliš z mojo repo narediti?« — »Jaz se samo za njo držim, da me veter proč ne pihne.«

Slamnatl mož.

Zgodaj zjutraj Minka vstane, oči zaspano si pomane; prejšnji dan je bil pač pust, se cedilo je od usti, in plesalo se tako je, da zares prav lušno b'lo je. Če Minka pa na ples dospē, koj s fanti plesati začne. Cel pust bo plesih se vrtela, ker ženina bi rada viela. Minka je moža iskala nemila usoda ni ga dala. V mislih Minka na prag stopi, zagleda nekaj tam na klopi. Ta slamnatl mož je in Minka dobro zdaj-lē vē, moža poslalo ji nebo, da ploha vlekla vam ne bo.

Jože Smuk.

Nova trgovina z raznim blačom.

Velika zaloga tkanine (moško in ženko blago) srajce, maje, nošavica, razne obleke, ter krama; dežniki, čevlji, klobuki, kape; nadalje: posoda, porcelan, steklo, šipe, (češko blago), svetilke, električne priprave ter žarnice najl oljših znamk.

Mizarske, šolske in pisarniške potrebščine l. t. d.

Vse po konkurenčnih cenah.

Priporoča se slav. občinstvu

F. Prencis, Solkan

na glavnem trgu.

Angleški pinc̄ à L. 15.— steklenica liter.

Rhum Kingston à L. 15.50 steklenica liter.

Jajčna maršala à L. 12.— steklenica liter.

Maršala Trapani najfinejša L. 5.-1.

Vermouth turinski - bell vermouht

à L. 5.— liter. Likerji: Curacao,

Chartreuse, Maraškin, Hruškovec,

Bnedictine, Janežev, Sibilla. - Vzo-

rec Strega, China à L. 15.50 stek-

lenica liter. Kognak fini Sam-

panjec à L. 10.— steklenica 7/10.

Domače žganje a L. 11 liter.

Žganjarna na trgu Sv.

Antona štev 7.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

AKO ŽELITE NAKUPITI DOBRO BLAGO IN ELEGANTO IZGOTOVLJENE OBLEKE PO NAJNIŽJI CENI,
OBRNITE SE EDINO NA DOMAČO TVRDKO

ANDREJ MAVRIČ

Via Carducci 3 -- GORICA -- Via Carducci 3

Tam dobite blago po sledečih cenah:

Družinsko platno 150 cm.	od L. 8.— naprej	Krminsko za srajce	od L. 3.50 naprej
Madonna 150 cm.	8.— "	Saten črn in barvan	5.50 "
Madonna 80 cm.	3.50 "	Naglavne rute	2.50 "
Medapolan Reclam 80 cm.	3.— "	Panama za srajce boljše vrste	4.80 "
Sposalizio 80 cm.	4.50 "	Popelin za ženske obleke	14.50 "
Kuhinjske brisače	1.90 "	Volna fina Gaberden	28.— "
Prtiči	2.50 "	Moške hlače	14.— "
Brisače	3.— "	srajce	15.— "
Odeje volnene	34.— "	spodnje hlače	9.— "
finejše vrste	65.— "	Ženske srajce	8.— "
Koltre	50.— "	zamet moški	9.— "
Posteljna pregrinjala bela in		Hlačevina	4.— "
barvava	25.— "	Moške obleke	60.— "
Gradl za postelje	3.20 "	Obleke za birmance	30.— "
Zephir za srajce	3.— "	Izgotovljene štramace	50.— "
Perkali rožašti	3.20 "	Velika izbira moškega sukna	10.— "

Velika izbira kožuhovine po tovarniških cenah.

Velika krojačnica, katera sprejme vsako naročilo ter ga izvrši točno in po zmernih cenah.

Za vsako naročilo se jamči.

Za obilen obisk se najtopleje priporoča udani

Andrej Mavrič - trgovec.